

klimakterično doba

POHVALA NOŽU

Sviraj sečivo
Sviraj večna mladosti
Na grkljan-cevima
Na tom drevnom instrumentu

Sviraj tu romantiku
Taj delirijum
Grč iskonī

Tebi svi idu na poklonjenje
I žene rodilje i bludnice
I sušičavi impotentni mudraci

O ratnicima i da ne govorimo
Savijaju vratove
Kao psi repove

Jer velika je tvoja svetlost
Spram sunca je najveća
Oko glave najvidljivija

PEVAJU MESARI

Pevaju mesari
Pevaju horske pesme
Krv mlada na beloj kecelji
Kakva slika
Kakva metafora

Debele mlohavne piljarice
Merčaju biljarice
Malo sa klasa
Malo sa rose
Sa mleči ponajviše

Sprema se na brz način
Mašta je glavni začim
Za pola sata
Na stolu smrt
I život

KLIMAKTERIČNO DOBA

Kome to cvrkuću slavuji
U ovo klimakterično doba
Kome kamilica kome svici
Sada leče vid

Kaplju urin i vosak
i balsamuju svet
Glava u tetrapaku
Ne ume više da sanja

concerto

ALLEGRO

sjajne metalne ploče
udar
i trepet
pred najbližim zidom
zamrznut
ljudski glas

LARGO

u kristalu
obojene plastične duvaljke

VIBRATO

sitne spirale
poskoci

stešnjeni krug
bola

kap vode
što sebe ponavlja

VIVACE

probojni
topli stakleni crepovi
u ustima

VOX HUMANA

raspet
sred svemira
s dva lica
naspram dva boga

CON VARIAZIONE

tesan ljudski glas
neshvaćeno
u najplavlji nebeski svod

PIANO

pauk
na svetloplavim
krhotinama stakla

ADAGIO

blistavi
vrisakvi konopci

FINALE

operacioni sto
punom brzinom
u oštroj okuci

jednoga dana

I

Bregovi dolaze i skoro tu su
u stalnom nizu, kao niska,
Drug je ivančicu nataknuo na slamčicu
kao štit od njihovog vriska.

Druže! Gospodine! . . . Oh, oprostite.
Čujem da će gaziti Vaše cvijeće.
Po noći će doći zemljani bregovi,
zemljini sinovi;
ujutro će lijevama njihov trag
ležat ko blagi umirujući sag.

II

Ima čara u tome: doći i otići,
živjeti kao leptir jednog dana,
kada će istok — kada će zapad,
kada će sa svih strana
navrijeti gnjevno tisuću snova
na krilima leptirova.

III

Mene stiska
odvratna driska piska ovog tiska.

Što govori,
što se mene tiče,
to su samo priče.

Ja sam:
skroman čovjek.
Podnosim muhe, buhe i stjenice,
i mogao bih čitavog života
jesti samo lubenice.

Živim
bez ikakve druge pretenzije
osim da pomoću male penzije
gajim hortenzije.

IV

Kada su me tjerali od kuće
svi psi su lajali
i cijelo se susjedstvo probudilo
i lajalo sa psima, po osvjetljenim
prozorima
kao da je poludilo.

Tri dana smo pjevali o magičnoj šumi
prije nego smo krenuli.
Pratio nas je lice budilice, srce kukavice,
i glas da smo šenuli.

I sjećam se svih sitnica
do mržnjom i frktanjem iskrivljenih lica
dok smo išli u smiješnim kopicama
uz tresak razbijanja posuđa
kroz grad pun malih gospođa.

Prevela sa mađarskog
Judita Šalgo

Dom će nam biti tamo
gdje i kefica za zube;
domovina ona u kojoj žive
dobri ljudi, prijatelji, djevojke koje nas
ljube. . .

Sjećanje će ostati jedini imetak.

Više se nikada nećemo vratiti
na početak.

V

Kad dođemo u vaš grad,
samo kad dođemo,
ona koja plava sjedi
usred glazbe jorgovana
dragim će me imenom zvati.

Bujica će rušiti svu noć
a potom zaspati za plotom
pod grmom ruža koje će ujutro
moja draga brati.

VI

Eto Džek iz kutije
raščupan uspavljuje
začaranu djevojku
prebiruć po gitari.

Na sunčanoj strani nasipa
u visokoj travi.

Pored njih idemo
kroz livadu do koljena
ja i moja voljena.

(Njena je kosa
puna malih Kairosa.)

Moja mašta je puna putositnica
i dragih skitnica
i mnogih ljeta
provedenih poput suncokreta.

I novi se život iz snova o sreći
začinje nježno u spavaćoj vreći.

VII

Slušat ćemo opet onu dobru glazbu
i neke će nam djeve, valjda, biti sklone.
Sad kad završismo svoju naobrazbu
i kad smo pametni na tone,
sjednimo uz piće u sjenu balkona
dok dolje gradom povećerja zvone.

I sva bogatstva ličnoga iskustva
i raskoš bola kroz svu historiju
pod blagim dahom povjetarca
u časak šutnje nek se sliju.

Tad ona će glazba krenut sama
po tananim dirkama duboko u nama.

I sjedit ćemo nijemi, njome obuzeti,
kao ispunjenja neke davne kleti.

VIII

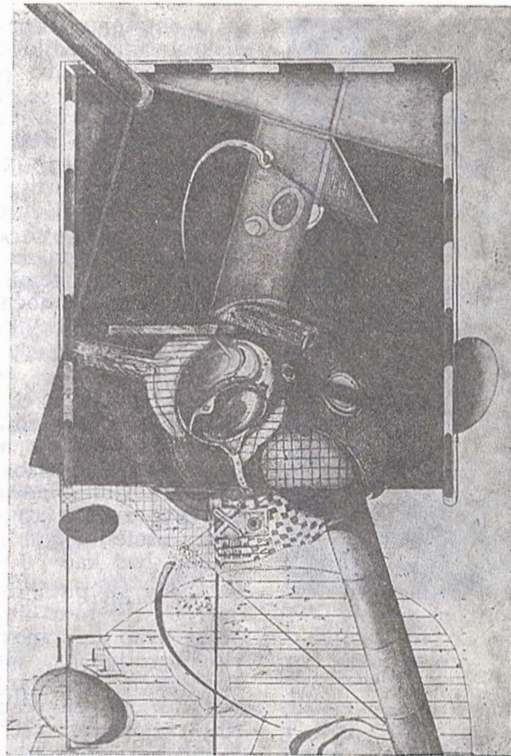
Tko će čuti moju pjesmu
k'o što sluša staru česmu
u sutonu dok romori
da se bor u potok stvori?

Tko će čuti
makar na pola uha
nenametljiv i tih
jedan stih?

Tko će znati
koliko je sati
na velikom satu
na mačkinom vratu
sred već blijedih pisama?

Čovek koji u polusnu
bunca o narcisama?
To neću biti ja!

Ja ću u to vrijeme
na drugoj strani
silaziti niz padinu
ka dolini.

mirko žarić

kutija koju pamtim

REČ DVE O KIDANJU PUPČANE VRPCE

U saučesništvu ritam sekcije iz grudi
Odvijaju se sve kretanje
Zakoračio sam amaterski
U svetlu polovinu plave noći
Moje ruke kao ruke orguljaša
Podešene su na dragulj iz očne školjke

Nigde ni kapi ginekološke krvi
Od skorašnjeg kidanja pupčane vrpce
Samo eksperimentalni miš i nad njim pauk
Zaposedaju unutrašnjost radionice
Sad sam se usredsredio
Na prostor od palca do kažiprsta
I sav moj trud je da zapamtim
Prvobitni raspored stvari u pejzažu

KUTIJA KOJU PAMTIM

Kutija satkana od kože
Kutija satkana od vazduha i srdžbe
U njoj je vidno moje lice
Pokriveno tajnim laticama ruža
Sveži su to tragovi raskopanog groblja

Kako se krhkim čine oklopi kutije
Iz daha livada i pčele
Oči se pretvorile u zvučni zid
Mozak se raspada u cvet trešnje
A ploda nikad neće biti

ORFEJ PO IZLASKU IZ DONJIH SVETOVA

Ne uljuljuke me više
Blago jedinstvo noći u sazvuku
Sada na izlasku
Kroz staklastu prozirnost
Jasno vidim titraj
Jedne senke nad bezdanom
I obiljem oštre tame
Senka para koru zena
Dok vlažna rđa na žici
Guši zlatne reči neveste
Unutra je hladno i prazno crnilo
A ovde optužba i jeza

ambro marošević

u visokoj kući

NEĆEŠ VJEROVATI

Nećeš vjerovati prijatelju pakla
Svu noć me riječi ljepotom tuku
Zmije stihom moju zanose ruku
Cijelu noć se skriva duša iza stakla

Cijelu ponoć riječi kroje polje bojno
Pjevaju anđeli dok tamno padamo
Nastaje oda trajanja. Nasamo
Umu na ruke stiže patnja strojno

Kleto jastvo živo kroz ćelije teče
Kazaljkom sata razaram svjetove
Nasred ruševina srce novu snagu steče
Tad stablu života otimam cvjetove

U bescilnoj ptici riječi ružno zveče
I moje perje pod suncem se peče

VRTEŠKA

U riječi žive mrtve jave
Nad mrtvim stihom nariču
Kad ih živima objave
Počinje vrteška istu priču

Skrama preko jasnog polja
Opija te treperenjem rječnim
Tvoje broji energije. S polja
Zvezdama ih imenuje vječnim

Okružena ti glava snima
Od mesa, okružen bakljom tame
Osvjetljen munjama svijet te ima
Kao tijelo prst ili rame

Providne su želje leptira
Na čijem drhtiš križu
Vatrom u moru netopira
Smrt u tebi kuje svilu

Iznutra, u doskoku sunca
Zabuna uma stalno je veća
O dokle će tobom da puca
Stoljetna svjetlost i zbunjenost cvijeća

U VISOKOJ KUĆI

Visokoj kući su otvorene oči
U najvećoj čami. Tvoje ruke
Poznaju otrov ogrtača noći
Što zri u mirisu duše ko jabuke.

Obješen dan psu oko vrata
Objesio tebe užetu o san
Trajnost nježno te zamata
U zvuk jeke da si putnik ran.

Usred bespuća putovi ti skrivi
Čakle tijelom njihove moći
Kao vazduh ispreden u niti
Poriče svemir beskonačnost noći

Odsjaji vremena u širini skuta
Kao mrtvo more tišinu udišu
U visokoj kući putnik traži puta
Pismu, u kom sati o dnu srca pišu